

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2543/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Б.Ћ. из С., чији је пуномоћник С.С., адвокат из Н., против туженог Н.-Е. АД из Н., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. бр. 2013/15 од 15.10.2015. године, у седници већа од 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. бр. 2013/15 од 15.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3483/13 од 04.05.2015.године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог бр. 45/202 од 11.09.2013. године и тужени обавезе да тужиоца врати на рад, призна му сва права по основу рада, и да му накнади парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1. бр. 2013/15 од 15.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог обављао посао возача аутобуса експресног саобраћаја, а анексом уговора о раду

од 11.02.2011. године распоређен је на посао возача међуградског саобраћаја. Побитим решењем од 11.09.2013. године отказан му је уговор о раду због непоштовања радне дисциплине у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду, члана 7. ст. 1. и 2. Колективног уговора о утврђивању права, обвеза и одговорности запослених код туженог и члана 19. тачка 4. Уговора о раду од 01.05.2010. године, из разлога што је дана 12.02., 13.03. и 08.04.2013. године са мобилног телефона слао поруке увредљиве садржине руководиоцу погона – координатору, а дана 08.04. исте године вишем контролору Службе унутрашње контроле послао је поруку претеће садржине. На основу полицијског извештаја од 16.08.2013. године о идентификацији лица које је слао поруке са наведеног броја мобилног телефона, покренут је поступак за утврђивање одговорности тужиоца. Саслушан у поступку утврђивања одговорности код туженог, тужилац је признао да је слао поруке запосленима код туженог. Тужиоцу је достављено упозорење о постојању отказних разлога, и затражено је мишљење синдиката, који је доставио изјашњење. Тужилац је оглашен кривим због кривичног дела угрожавање сигурности и изречена му је условна осуда правноснажном пресудом Основног суда у Прокупљу К. бр. 618/13 од 17.10.2013. године, у вези претећих порука у односу на запосленог М.Р..

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења туженог којим му је отказан уговор о раду, и враћање на рад код туженог.

Наиме, утврђено је да је тужилац учинио повреду радне дисциплине која му је стављене на терет, односно непоштовање правила понашања на раду и у вези са радом утврђених технолошким поступком, општим и другим актима предузећа, а нарочито свако вербално, невербално или физичко понашање које има за циљ повреду достојанства личности, што је прописано чланом 7. ст. 1. и 2. Колективног уговора туженог, као и чланом 19. тачка 4. Уговора о раду од 01.05.2010. године, према коме послодавац може запосленом отказати уговор о раду због учињених повреда радних обавеза, када не поштује радну дисциплину, односно када је понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца. С обзиром на наведено, побитим решењем је законито у смислу члана 179. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05) па тужени није у обавези да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. став 1. тог закона, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Анђелић, с.р.**